

rätt gent emot jordegaren, särskildt deras rätt till ersättning för på jorden nedlagda förbättringar.

Stockholm den 28 januari 1891.

P. Truedsson.

Häri instämmer:

Anders Nilsson.

N:o 114.

Af herr **M. Dahn**, *om bankovinstens användande.*

Enligt statsverkspropositionen begär Kongl. Maj:t för statsverkets behof 1,850,000 kronor af 1890 års bankovinst. Utan att vilja påstå att riksbanken, så länge den, som nu, endast vegeaterar som den 27:de sedelutgivande banken i riket och vanligen eger en obegagnad sedelutgifningsrätt af bortåt 30 millioner kronor, precis har behof af vare sig hela eller ens någon del af sin vinst för att, så att säga, lägga på hyllan; så, då meningen och önskningsmålet väl ändå är att inom en ej aflägsen framtid göra riksbanken till Sveriges enda sedelutgivande bank, och då den som sådan, enligt min uppfattning, behöfver, utom sin då kanske ej just så värst starka guldkassa en reserv af i goda utländska stats- och dito dito större städers obligationer bestående fondmedel, har jag tänkt mig, att ofvannämnda eller dylika stora summor ej borde afhändas riksbanken utan vederlag i lämplig för banken lätt realiserbar valuta. Som vi ju veta af senaste revisionsberättelsen, har staten af 1886 års lån osålda obligationer till ett värde af öfver 21 millioner kronor. Skall riksbanken till statsverket öfverlemna en del af sin årsvinst — helst

innan bankens fonder vuxit till det af bankkomitén som minimum föreslagna och af Kongl. Maj:t accepterade belopp — synes mig sådan öfverlåtelse böra godtgöras banken med dylika statens reverser (gerna till pari kurs).

Då emellertid den verkliga bankovinsten ej är den, hvarmed man skyltar, utan vida mindre, har jag äfven ansett, att man från denna fingerade större vinst först bör subtrahera 707,389 kronor, som funnos, fastän cacherade i bokföringsvärdet, i de franska tre procents rentes, man nödgades sälja under slutet af 1890 för att skaffa valuta för åtagna förbindelser till konsortiet för senaste statslånet. De franska rentes (4,102,000 francs) voro nemligen bokförda till ett värde af 2,061,649 kronor, eller — med beräkning af 100 francs till 71,50 kronor till 2,883,400 francs, omkring 70 procent af nominella värdet — och efter ett försäljningspris af mellan 94 och 95 procent för dessa rentes (som för närvarande noteras till en kurs af 95 $\frac{1}{2}$ procent) har erhållits en vinst af ofvannämnda 707,389 kronor, som ju, enligt noteringen af de franska rentes, faktiskt skulle funnits som fondbehållning, i fall dessa rentes varit osålda. Den egentliga bankovinsten utgör således ungefär tre millioner kronor och med afseende på densammas användande vågar jag härmed föreslå,

1) att Riksdagen af riksbankens vinst för år 1890 öfverlemnar 1,500,000 kronor till statsverket och på samma gång och som vederlag därför beslutar öfverlåta till riksbanken riksgäldskontorets 3 $\frac{1}{2}$ procents obligationer af år 1886 till ett belopp af 1,500,000 kronor (räknadt efter pari kurs); och

2) att riksbankens öfriga vinstmedel för år 1890 bibehålles åt banken som reserverade medel.

Stockholm den 29 januari 1891.

M. Dahn.